

Noget, der kunne støtte dem mere til at gjøre, hvad de ville. Det er naturligvis ikke den ærede Ministers Mening, at det skulde gaa saaledes, men det skulde ikke undre mig, om det blev Følgen af hans Udtalelse. Men i ethvert Fald, nu kjende vi hans Anskuelse, nu vide vi, at han ikke engang vedkjender sig det af en af hans For-gængere udstedte Circulare af 1856 angaaende Mormonerne, og vi vide, at de samme Folk, der i Kjøbenhavn offentlig bekendtgjøre, at de holde deres offentlige Gudstjeneste til samme Tid, som andre kristelige og kirkelige Samfund holde deres, og hvis Bekjendtgjørelse derom hver Lørdag og maatte ogsaa paa andre Dage passerer Politiets Dine uden allermindeste Indvending, ikke maa holde Foredrag i Næskov. Det maa jo være saa, at Lollikerne ikke ere komne saa vidt, at de kunne taale, hvad Kjøbenhavnerne og Andre kunne taale, det maa være saa, at Lollikerne staa saa langt tilbage i den Henseende, at saadan Mad kunne deres Maver ikke bære. Det veed jeg nu ikke, men det klinger underligt at høre, at et saadant Møde er blevet forbudt et Sted her i Landet, medens det holdes offentlig i Hovedstaden.

Justitsministeren: Den ærede Taler (S. A. Hansen) har tillagt mig forskellige Anskuelse, som jeg ikke saaledes kan vedkjende mig; derfor tillader jeg mig at tage Ordet, inden For-handlingerne gaa videre. Hvad først det omtalte Tilfælde i Næskov angaar, da maa jeg virkelig protestere mod, at det ærede Medlem tillader sig at udtale Noget om, hvorledes min Mening skulde være angaaende dette Forbud i Næskov, da jeg som sagt ikke kjender det og som Følge deraf heller ikke kan have nogen Mening om, hvorvidt jeg biliger eller misbilliger det, der er passeret i Næskov. De høist interessante og morsomme Bemærkninger, som den ærede Taler gjorde om Forholdet mellem Kjøbenhavnernes og Lollikerens Maver, tror jeg derfor ikke her ere paa deres rette Plads. For saa vidt er der kun Tale om Tilfældet i Storeheddinge og de almindelige Betragtninger, som det ærede Medlem knyttede dertil. Naar nu det ærede Medlem har udtalt, at den nuværende Justitsminister ikke stod paa det Standpunkt, hvorpaa en Justitsminister i 1856 havde staaet, saa maa jeg tillade mig at minde om, at der ikke foreligger Noget som helst, som berettiger det ærede Medlem til en saadan Udtalelse. Det ærede Medlem udtalte og det med en vis Pathos: „Er der Justitsministeren, at han gjør bedre i ved Forbud at forhindre

Afholdelsen af Møder, hvor falske Lærere træde op; tror han ikke, at det var meget bedre, at de af Staten lønne Præster mødte og med Sver og Ridtjærhed traadte op mod disse vrang Lærdomme?“ Jeg har aldeles ikke givet det ærede Medlem nogen som helst Leilighed til at dømmе om, hvorledes min personlige Mening i den Henseende er. Jeg har heller ikke givet ham mindste Ret til at tro, at jeg skulde være af den Formening, at det ikke var bedre, at Præsterne i Stedet for Politibetjentene traadte op ved saadanne Leiligheder, men det ærede Medlem maa virkelig undskyld mig; jeg kan ikke befale de af Staten lønne Præster at møde ved saadanne Leiligheder, og langt mindre staaer det i min Magt at foranledige, at de træde op og med Beltalenhed, med klare og overbevisende Grunde godtgjøre for den forsamlede Mængde, at de Lærdomme, der fremsjæres, ere falske og vrang. Det er virkelig Noget, der ligger over min Magt. Men selv om man indskrænkede Spørgsmaalet dertil, om jeg tror, at man bedst forhindrer vrang Lærdomme ved at lade Politiet træde imellem eller ved at gaa den anden Vej, at lade de aandelige Brydninger uforstyrret finde Sted, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke har udtalt min Anskuelse derom. Det kan gjerne være, at jeg er enig med det ærede Medlem deri, at det vilde være langt at foretrække, om der ved saadanne Leiligheder, hvor der paa det ene eller det andet Omraade, hvad enten det nu er det politiske, sociale eller religiøse, fremsjæres forskellige mere eller mindre vrang Lærdomme, da vare Mænd af en anden Retning, der havde Mod og Kraft til at træde op og imødegaa disse Lærdomme, at de ikke skulle gribe altfor meget om sig. Det kan gjerne være, at jeg er enig med det ærede Medlem deri; men det, hvorom der her er Spørgsmaal, er, hvor vidt der maatte være sket noget ulovligt fra Politimesterens Side eller ikke, og hvad det angaar, har jeg derom sagt, at jeg ikke nærer nogen Tvivl om, at, hvis der her var Spørgsmaal om at forbyde en offentlig Forsamling, vilde det være stridende mod Grundlovens § 88, for saa vidt der ikke i det enkelte Tilfælde var tilstrækkelig Føje til at antage, at der paa denne Forsamling vilde blive gjort Noget, som af andre Grunde maatte siges at være ulovligt. I saadanne Tilfælde drifter jeg mig ikke til uden nærmere Undersøgelse at sige, om en Dvirighedsperson, der har forhindret Noget, der efter hans Mening vilde være utilbørligt, at han har handlet ulovligt og for saa vidt krævet Grundlovens Bud, og jeg har gjentagende forvaret mig mod, at jeg har udtalt nogen Dom om, hvor vidt Po-